

Dosar nr. 2707/97/2019

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. 1008/2020

Ședința publică de la 02 Decembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător I

Judecător I

Grefier

Pe rol se află pronunțarea asupra recursului declarat de recurenta-reclamantă ()
împotriva Sentinței nr. 395/CA/2020 pronunțată de Tribunalul Hunedoara –
Secția a II – a Civilă, de Contencios Administrativ – Fiscal., având ca obiect anulare act
administrativ.

Mersul dezbaterilor și susținerile orale ale părților prezente au fost consemnate în
încheierea pronunțată la 18.11.2020, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Curtea de Apel

Deliberând asupra recursului declarat de către Căceu Emilia Ioana, împotriva sentinței
administrative nr. 395 din 1.07.2019 a Tribunalului Hunedoara, Secția a II a civilă, contencios
administrativ și fiscal, constată următoarele:

**1. Prin sentința administrativă nr. 395 din 1.07.2019 a Tribunalului Hunedoara, Secția
a II a civilă, contencios administrativ și fiscal, Judecătorul fondului a respins acțiunea în
contencios administrativ formulată de reclamantă în contradictoriu cu AJFP Hunedoara și
DGRFP Timișoara.**

Judecătorul fondului a reținut că:

- reclamanta a fost titulara Întreprinderii Individuale Leucian Emilia Ioana, profesionist,
care a fost radiată prin sentința nr. 835/F/01.10.2014 a Tribunalului Hunedoara, prin aceeași
sentință fiind închisă și procedura insolvenței debitorului, procedură deschisă prin sentința nr.
4/F/CC/08.01.2014 a Tribunalului Hunedoara (f. 20, 21);

- la data radierii, *Întreprinderea Individuală Leucian Emilia Ioana* figura cu obligații
fiscale restante în cuantum de lei, așa încât, acestea au fost scăzute din evidența
organului fiscal de pe codul de identificare fiscală al întreprinderii și debitate pe CNP-ul
persoanei fizice, titular al întreprinderii (f. 57,82);

- urmare a preluării obligațiilor fiscale de către reclamantă, a fost emisă decizia de
impunere nr. 16.04.2019, în dosarul fiscal nr. f. 16), urmată de decizia
de îndreptare a erorilor materiale (f. 18), împotriva căreia reclamanta a formulat contestație (f.
106), care a fost respinsă prin decizia nr. 26.09.2019; (f. 133);

Judecătorul fondului a reținut ca nerondate criticele reclamantei referitoare la legalitatea
actului administrativ fiscal atacat, deoarece:

- regimul acestui tip de întreprindere, este consacrat normativ în cuprinsul OUG nr.
44/2008 și sunt relevante considerentele Deciziei nr. 1/2016 pronunțate de ÎCCJ – Completul
pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care a reținut că, întreprinderea individuală este
definită ca fiind întreprinderea economică, fără personalitate juridică, organizată de un

întreprinzător persoană fizică (art. 2 lit. g); iar prin întreprindere economică se înțelege *"activitatea economică desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă atrasă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege"* (art. 2 lit. f), noțiunea de întreprinzător fiind cea care semnifică *"persoana fizică care organizează o întreprindere economică"* (art. 2 lit. e).

Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții legale, Judecătorul fondului a reținut că, rezultă neinclusiunea acestui tip de activitate în sfera persoanelor juridice, concluzia impunându-se și pe baza analizei prevederilor inserate în cap. III secțiunea a 2-a a OUG 44/2008, relative la *"regimul juridic al întreprinzătorului persoană fizică titular al întreprinderii individuale"*.

Astfel, Judecătorul fondului a reținut că, este fără echivoc titularul ansamblului de drepturi și obligații pe care legea le instituie și anume, întreprinzătorul persoană fizică; (art. 23).

Așadar, persoana fizică dobândește, ca efect al înregistrării în registrul comerțului, drepturile și obligațiile ce derivă din calitatea de comerciant, aceasta fiind intenția legiuitorului rezultată și din prevederile art. 22 din același act normativ, potrivit cărora *"întreprinderea individuală nu dobândește personalitate juridică prin înregistrarea în registrul comerțului"* și, drept urmare, nu are aptitudinea de a-și asuma drepturi și obligații specifice unui comerciant.

Judecătorul fondului a reținut că, prevederile art. 24-26 din OUG nr. 44/2008, constituie argumente normative suplimentare în susținerea aceleiași concluzii, ele statuând în sensul că, întreprinzătorul persoană fizică - titular al întreprinderii individuale - este cel care, în calitate de "angajator persoană fizică", poate angaja terțe persoane, are dreptul de a fi asigurat în sistemul public de pensii ori în sistemul asigurărilor sociale de sănătate și tot el răspunde pentru "obligațiile sale" cu patrimoniul de afecțiune, dacă acesta a fost constituit și, în completare, cu întreg patrimoniul, iar în caz de insolvență, va fi supus procedurii simplificate prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Prin urmare, Judecătorul fondului a reținut că, întreprinderea individuală nu este o entitate de sine stătătoare, capabilă a dobândi drepturi și obligații proprii în condițiile prevăzute de art. 188 din Codul civil și în acord cu instanța supremă a reținut că, nu este vorba despre două persoane, una fizică și una juridică, ci despre o singură persoană, cu un singur statut juridic, iar creditorii persoanei fizice profesionist, radiată, au posibilitatea să se îndrepte împotriva persoanei fizice titular al întreprinderii individuale întrucât, așa cum s-a arătat anterior, persoana răspunzătoare patrimonial este întreprinzătorul - persoană fizică titular care poate răspunde fie cu masa de afecțiune (dacă a fost constituită), fie cu propriul patrimoniu. Așadar, pârâta, în calitate de creditor, avea dreptul de a transfera obligațiile fiscale ale întreprinderii individuale radiate, la persoana fizică titular al întreprinderii individuale.

În ceea ce privește prevederile art. 137 alin. 1 din Legea nr. 85/2006, Judecătorul fondului a menționat că, acestea nu sunt aplicabile, întrucât, în înțelesul acestui act normativ, debitorul persoană fizică care va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment este întreprinderea individuală, întrucât aceasta a avut calitatea de debitor în cadrul procedurii simplificate a insolvenței, persoana fizică (stricto sensu) neputând fi subiect al procedurii de insolvență, prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Judecătorul fondului a mai arătat că, nu pot fi primite nici argumentele referitoare la necomunicarea în mod legal a actului fiscal la sediul lichidatorului judiciar și, prin urmare, lipsa producerii efectelor, având în vedere că, procedura de comunicare a actului la domiciliul fiscal al debitoarei este legal îndeplinită, chiar dacă aceasta a intrat în insolvență.

Astfel, a menționat că, interpretarea art. 3 alin. 2 din Legea nr. 207/2015, potrivit cărora pentru situațiile în care Codul de procedură fiscală nu dispune devin aplicabile prevederile Codului de procedură civilă, nu poate duce la concluzia că, dispozițiile Codului de procedură fiscală se completează cu prevederile art. 155 pct. 5 Cod procedură fiscală, art. 149 din Legea nr. 85/2006, cu consecința ca toate comunicările să fie efectuate la sediul lichidatorului judiciar,

deoarece dispozițiile Legii nr. 207/2015 referitoare la comunicarea actelor fiscale la domiciliul fiscal sunt de aplicabilitate generală și nu fac posibilă completarea cu dispozițiile Legii speciale nr. 85/2006, neaflându-se în ipoteza unei situații pentru care Codul de procedură fiscală să nu dispună.

De asemenea, sunt neîntemeiate și susținerile referitoare la intervenirea prescripției dreptului de a stabili obligații fiscale, întrucât din înscrisurile aflate la dosar rezultă că, obligațiile fiscale datorate pentru anul 2011 au fost stabilite prin decizia de impunere din data de 15.01.2014 (f. 73), fiind emisă și decizie referitoare la obligațiile accesorii (f. 77). Prin decizia atacată, nr. 16.04.2019, nu au fost stabilite obligații fiscale, ci doar preluate, ca urmare a radierei întreprinderii individuale, astfel că, nu se pune problema prescripției dreptului de a stabili obligații fiscale și nici a îndeplinirii condițiilor de formă și conținut ale actului, acestea fiind îndeplinite cu ocazia întocmirii deciziei de impunere inițiale.

În consecință, apreciind că, în mod legal pârâta – creditoare s-a îndreptat împotriva reclamantei pentru recuperarea debitelor, ca urmare a trecerii obligațiilor fiscale din sarcina întreprinderii individuale radiate în sarcina titularului acesteia, persoană fizică, instanța va respinge acțiunea, ca neîntemeiată.

Totodată, raportat la prevederile art. 453 Cod procedură civilă a respins și cererea privind obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, reclamanta fiind cea care a pierdut procesul.

2. La data de 17.08.2020 prin recurs, în termen, motivat, conform art. 489 Cod procedură civilă, înregistrate la Tribunalul Hunedoara, reclamanta a invocat, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod procedură civilă, următoarele(filele 4-10 recurs):

- actele administrativ fiscale emise pe numele întreprinderii individuale nu au fost comunicate în condiții de legalitate, în perioada insolvenței acesteia, așa încât, nu pot produce niciun efect și nu pot constitui temei pentru decizia de impunere pe care o contestă; a arătat că, prin încheierea nr. CC din 8.01.2014 a Tribunalului Hunedoara, dosar nr. /2013 a fost deschisă procedura simplificată a insolvenței, fiind numit lichidator judiciar, așa încât, orice act trebuia comunicat administratorului judiciar; prin sentința nr. din 1.10.2014, dosar nr.

/2013 a fost închisă procedura falimentului întreprinderii individuale și s-a dispus radierea debitorului din registrul comerțului de pe lângă tribunalul Hunedoara;

Sub acest aspect, recurenta a arătat că, deciziile de impunere au fost emise după intrarea întreprinderii individuale în insolvență și nu există nicio dovadă că aceste decizii au fost comunicate lichidatorului întreprinderii individuale, în condițiile în care la intrarea în insolvență i s-a ridicat dreptul de administrare, fiind încălcate prevederile art. 44, 45 Vechiul Cod procedură fiscală, care se regăsesc și în art. 48 din Noul Cod de procedură fiscală.

- greșit s-a reținut de către instanța de fond că, nu sunt incidente dispozițiile art. 137 alin.1 din Legea nr. 85/2006;

În dosarul de insolvență singurul creditor a fost AJFP Hunedoara, iar în raportul final întocmit de lichidator s-a reținut că starea de insolvență a debitorului nu a fost imputabilă vreunei persoane, așa încât, devin incidente prevederile art. 137 alin.1 din Legea nr. 85/2006. Mai mult art. 26 din OUG nr. 44/2008 nu justifică emiterea deciziei de impunere atacată, deoarece obligați asumate din exploatarea întreprinderii nu se suprapune cu obligațiile fiscale; art. 23 alin.1 lit. c Cod procedură fiscală se referă la preluarea obligației fiscale și nu are legătură obiectul prezentei cauze.

- aplicarea eronată și greșita interpretare a dispozițiilor legale referitoare la prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale, fiind încălcate prevederile art. 91 Cod procedură fiscală, în vigoare la data înregistrării datoriei fiscale în sarcina întreprinderii individuale, datorită faptului că, în anul 2011 a fost exigibilă creanța fiscală a întreprinderii individuale; de la finalul anului 2011, activitatea întreprinderii individuale a fost suspendată

pentru o perioadă de 3 ani, prin rezoluția nr. din 27.12.2011 a ORC de pe lângă Tribunalul Hunedoara; așa fiind, cum eventuala obligație fiscală a început să curgă din 1.01.2012, față de data emiterii deciziei de impunere contestată, nr. din 26.09.2019, nr. din 16.04.2019, aceasta este prescrisă; a indicat jurisprudență: dosar nr. 2016 al Curții de Apel Alba Iulia;

3. Prin întâmpinare, AJFP Hunedoara a solicitat respingerea recursului, deoarece:

- în urma radierii întreprinderii individuale a recurenteii obligația fiscală a acesteia a fost preluată pe CNP - ul recurenteii, fiind aplicabile prevederile art. 20 alin.1 și art. 26 din OUG nr. 44/2008 și art. 23 din Legea nr. 207/2015, cu aplicarea art. 31, 32 și art. 23, 24 Cod civil. Aceste prevederi statuează că, urmărirea și realizarea obligațiilor fiscale ale întreprinderii individuale radiate se face pe seama bunurilor din patrimoniul de afecțaiune, deoarece întreprinderea individuală nu este entitate cu organizare proprie, așa cum rezultă din OUG nr. 44/2008, nu are personalitate juridică, subiectul răspunderii fiind anume determinat în persoana fizică, titular al întreprinderii individuale

4. Curtea, verificând toate motivele invocate și judecând recursul, reține că, recursul este fondat pentru următoarele argumente:

- ceea ce este în discuție în esență în speță, vizează aplicarea sau neaplicarea prevederilor art. 137 alin.1 din Legea nr. 85/2006, deoarece în funcție de concluzia referitoare la incidența sau nu a acestor dispoziții se mai impune sau nu, analiza celorlalte argumente invocate.

Astfel, recurenta susține că, sunt incidente aceste dispoziții și că, odată cu închiderea procedurii falimentului a fost descărcată de obligațiile pe care le avea.

Curtea va prezenta dispozițiile incidente în cauză:

5. Dispozițiile art. 137 alin.1 din Legea nr. 85/2006 prevăd:

Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul persoană fizică va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase;

6. OUG nr. 44 din 2008 reglementează întreprinderea individuală, iar răspunderea patrimonială a persoanei fizice titulară a întreprinderii individuale este reglementată la art. 26.

Art. 26 din OUG nr. 44/2008 prevede:

Persoana fizică titulară a întreprinderii individuale răspunde pentru obligațiile sale cu patrimoniul de afecțaiune, dacă acesta a fost constituit, și, în completare, cu întreg patrimoniul, iar în caz de insolvență, va fi supusă procedurii simplificate prevăzute de Legea nr. 85/2006, cu modificările ulterioare.

7. Așadar, din prevederile legale menționate rezultă că, Legea nr. 85/2006, prin normele ce reglementează procedura simplificată a insolvenței și falimentul se aplică și întreprinderii individuale care este comerciant persoană fizică, conform OUG nr. 44/2008.

8. Cu titlul, prealabil, Curtea reține că, în cauză, procedura simplificată a insolvenței a fost deschisă prin încheierea nr. 2014, dosar nr. !013(fila 21 fond) și s-a închis și procedura falimentului întreprinderii individuale prin sentința nr. din 1.10.2014 în care se reține că, la masa credală a debitorului s-a înscris un singur creditor, DGRFP Timișoara, AJFP Hunedoara, adică intimata pârâtă din prezenta cauză(fila 20 fond);

Așadar, creditorul, adică, intimata din prezenta cauză, putea realiza creanța încă din anul 2014, fiind înscris în tabelul definitiv.

Însă, intimata pârâtă, a început executarea silită prin emiterea somației de plată, în dosar execuțional întocmit în 2017, somație de plată 2017 și titlul executoriu, pentru care a invocat drept documente ce au stat la baza titlului executoriu, referatul și borderoul din dosarul execuțional. Deci, nu a invocat titlul de creanță fiscală, ce a stat la baza emiterii titlului executoriu, așa cum prevăd dispozițiile art. 226 Cod procedură fiscală.

Împotriva acestei executări silită recurenta din prezenta cauză a formulat contestație la executare, în dosar 2017 al Judecătoriei Deva.

În analiza contestației la executare, instanța de judecată, reținând că, lipsește un titlu de creanță, emis și comunicat în condițiile legii, precum și faptul că, însuși organul fiscal a recunoscut absența titlului de creanță fiscală, atunci când a invocat inadmisibilitatea contestației la executare pe motiv că, ar fi trebuit atacate titlurile de creanță ce au stat la baza emiterii titlului executoriu, prin sentința nr. din 28.12.2017, dosar al Judecătoriei Deva, a admis contestația la executare formulată de Caceu Emilia Ioana și a anulat actele de executare silită întocmite în dosarul execuțional. (filele 22-24 dosar fond);

Ulterior, în 2019, intimata a emis decizia din impunere ce formează obiectul prezentului litigiu, pentru aceeași creanță, pentru care anterior a emis acte de executare silită, anulate, de instanță, așa cum am menționat deja mai sus.

9. Curtea va face în continuare analiza prin prisma a ceea ce se contestă și anume incidența, respectiv, ne incidența dispozițiilor art. 137 alin. 1 din Legea nr. 85/2006.

Așa cum am menționat, prevederile legale sunt explicite, în sensul că, în caz de insolvență, persoana fizică titulară a întreprinderii individuale este supusă procedurii simplificate prevăzute de Legea nr. 85/2006, art. 26 din OUG nr. 44/2008 fiind categoric, sub acest aspect: *Persoana fizică titulară a întreprinderii individuale răspunde pentru obligațiile sale cu patrimoniul de afectatiune, dacă acesta a fost constituit, și, în completare, cu întreg patrimoniul, iar în caz de insolvență, va fi supusă procedurii simplificate prevăzute de Legea nr. 85/2006, cu modificările ulterioare.*

În cauză, așa cum am arătat deja, procedura simplificată și **procedura falimentului întreprinderii individuale au avut loc**, iar art. 137 alin. 1 din Legea nr. 85/2006, reglementează care este situația obligațiilor persoanei fizice în cazul închiderii procedurii de faliment. Astfel, acest text de lege arată explicit că, în acest caz *debitorul persoană fizică va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase;*

În speță, nu se susține că, ar fi fost găsită vinovată de *bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase*, așa încât, rezultă că, sunt aplicabile prevederile art. 137 alin. 1 din Legea nr. 85/2006.

Așadar, în sensul art. 137 alin. 1 din Legea nr. 85/2006, efectul de descărcare de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, se produce față de debitoarea, persoană fizică, recurenta din prezenta cauză la momentul închiderii procedurii simplificate.

Aspectele referitoare la prescripție nu se mai impun a fi analizate.

Totodată, raportat la prevederile art. 453 Cod procedură civilă, Curtea admite și cererea privind obligarea pârâtei intimată la plata cheltuielilor de judecată, reclamanta recurentă fiind cea care a câștigat procesul.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul declarat de recurenta-reclamantă împotriva Sentinței nr. 395/CA/2020 pronunțată de Tribunalul Hunedoara – Secția a II – a Civilă, de Contencios Administrativ – Fiscal.

Casează sentința atacată și rejudecând:

Admite acțiunea formulată de către reclamanta în
contradictoriu cu pârâții Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara și Direcția
Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara.

Anulează Decizia nr. 16.09.2019 emisă de pârâta Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice Timișoara și Decizia de impunere nr. 16.04.2019 emisă de
Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara.

Obligă pârâtele la plata către reclamantă a sumei de 2000, cu titlu de cheltuieli de
judecată în fond și în recurs.

Definitivă.

Pronunțată în data de 2 decembrie 2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin
mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

